

POSTANOWIENIE

28 stycznia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

na posiedzeniu niejawnym 28 stycznia 2026 r. w Warszawie

w sprawie z powództwa P. w W.

przeciwko J.P. i M.P.

o uznanie czynności prawnych za bezskuteczne,

na skutek skargi kasacyjnej J.P. i M.P.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Białymstoku

z 21 grudnia 2023 r., I ACa 994/22,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądza od pozwanych na rzecz powoda z tytułu zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego 5400,00 (pięć tysięcy czterysta) zł z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanym odpisu postanowienia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący wniesli o przyjęcie skargi do rozpoznania w oparciu o czwartą z wymienionych przesłanek.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, odwołanie się do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymaga przedstawienia, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że istotnie skarga jest oczywiście uzasadniona. Chodzi tu o wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. m.in. postanowienie SN z 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, nie publ.). Celem sformułowania powyższej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest wykazanie jedynie oczywistego naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacji, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12, nie publ.).

Skarżący połączyli uzasadnienie podstaw skargi z uzasadnieniem wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, który na tym tle – gdyby próbować go wyodrębnić – jawi się jako lakoniczna wzmianka o oczywistej zasadności skargi, bez szerszego uzasadnienia.

Należy wobec tego przypomnieć, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem jest odrębną konstrukcyjnie i funkcjonalnie częścią skargi kasacyjnej i nie jest rzeczą Sądu Najwyższego poszukiwanie w innych częściach skargi argumentów na uzasadnienie podniesionych w nim twierdzeń (zob. postanowienie SN z 22 kwietnia 2015 r., IV CSK 613/14, nie publ.). Rolą Sądu Najwyższego nie jest domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienia SN z 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08 i z 14 grudnia 2004 r., II CZ 142/04 - nie publ.).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania; oba te elementy muszą być przez skarżącego

wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, ponieważ mimo że argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizując podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (zob. postanowienie SN z 8 lipca 2014 r., I UK 65/14, nie publ.).

Mając powyższe na uwadze, nie można przyjąć, że powołana przez skarżących przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania została w sposób właściwy wykazana.

Należy przy tym zauważyć, że na tle okoliczności faktycznych niniejszej sprawy nie można przyjąć, iż dłużnik nie działał ze świadomością pokrzywdzenia wierzyciela. Opisywane przez skarżących okoliczności dotyczące rozdzielności majątkowej małżeńskiej i podmiotowego zakresu darowizn są nieuzasadnione w świetle art. 527 § 3 k.c. i jednoznacznej możliwości odniesienia uzyskania korzyści majątkowej przez osobę będącą w bliskim z dłużnikiem stosunku z pokrzywdzeniem wierzyciela. Nie ma tu wątpliwości co do świadomości pozwanych o pokrzywdzeniu wierzyciela.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Grzegorz Misiurek

(M.M.)

[a.ł]